

บทนำ

ระบบราชทัณฑ์ (prison system) เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการยุติธรรมแห่งชาติอันประกอบด้วย ศาล ตำรวจ อัยการ และราชทัณฑ์ เมื่อมีผู้กระทำความผิดอาญาขึ้น เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจจะต้องสืบสวนจับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษ อัยการเป็นผู้ยื่นฟ้องต่อศาล เมื่อศาลพิพากษาลงโทษแล้ว จะต้องเป็นหน้าที่ของงานราชทัณฑ์ ซึ่งเป็นวิธีการของรัฐหรือทางราชการที่จะใช้ปฏิบัติกับผู้ต้องขังหรือนักโทษ ซึ่งต้องคำพิพากษาลงโทษ จำคุก หรือถูกเจ้าหน้าที่ฝากขังไว้ในระหว่างพิจารณาของศาล ในอดีต การลงโทษผู้กระทำผิดถือว่าเป็นการแก้แค้นและเพื่อให้เกิดความหวาดกลัวเพราะฉะนั้น การลงโทษผู้กระทำผิดจึงสรรหาวิธีการทารุณ โหดเหี้ยมต่าง ๆ มาใช้กับผู้กระทำผิด

ต่อมาหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 คณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมของสหประชาชาติได้รับเอาแนวความคิดในการป้องกันสังคมและการปฏิบัติกับผู้กระทำผิดมาดำเนินการค้ำเนินงานคือ ily เน้นในหลักสิทธิแห่งมนุษยชนหนักแน่นขึ้น โดยได้วางข้อบังคับมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับปฏิบัติกับผู้ต้องขัง (The Standard Minimum Rules for the Treatment of Offenders) การลงโทษผู้กระทำผิดจึงเป็นการแก้ไขผู้กระทำความผิด (correction) ให้กลับตัวเป็นพลเมืองดี และสามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างปรกติสุข เมื่อพ้นโทษ งานราชทัณฑ์จึงมีมาตรการใหม่ ๆ หลาก ๆ อย่างเพิ่มขึ้น เพื่อใช้ในการแก้ไขผู้กระทำผิดให้กลับตัวเป็นพลเมืองดี การฝึกวิชาชีพเป็นมาตรการอย่างหนึ่งในการแก้ไขผู้กระทำผิดให้กลับตัวเป็นพลเมืองดี

ความยากจนเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดการกระทำผิดขึ้นได้ อาจจะเนื่องมาจากการที่ไม่สามารถหางานทำเลี้ยงชีพ และครอบครัวได้โดยทางสุจริต เพราะขาดความรู้ความชำนาญในอาชีพ ฉะนั้น เมื่อผู้ต้องขังได้รับการฝึกวิชาชีพ พอเขาพ้นโทษไปแล้วก็จะได้มีอาชีพติดตัวไป การที่ผู้ต้องขังนำอาชีพที่ได้รับการฝึกจากเรือนจำไปประกอบอาชีพก็จะเป็นประโยชน์ทั้งต่อตนเองและครอบครัว และเขาก็จะเป็นคนที่มีคุณค่าต่อสังคมอยู่ร่วมกับสังคมได้ ซึ่งอาจจะเป็นการป้องกันการกระทำผิดซ้ำเกี่ยวกับการประทุษร้ายต่อทรัพย์สินได้อีกในอนาคต